

1.

În continuare arătăm onoratei instanțe de judecată faptul că termenele prevăzute de art. 20 alin. 7 și alin. 8 din O.G. 137/2000R sunt "niște" termene de recomandare/relative așa cum au decis toate instanțele judecătorești din întreaga țară, soluții îmbrățișate întru totul de Înalta Curte de Casație și Justiție.

Arătăm onoratei instanțe de judecată faptul că suntem în față unei interpretări juridice a dispozițiilor art. 20 alin. 7 și alin. 8, (**art. 20 alin. 7: Hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării și cuprinde: numele membrilor Colegiului director care au emis hotărârea, numele, domiciliul sau reședința părților, obiectul sesizării și susținerile părților, descrierea faptei de discriminare, motivele de fapt și de drept care au stat la baza hotărârii Colegiului director, modalitatea de plata a amenzii, dacă este cazul, calea de atac și termenul în care aceasta se poate exercita. și alin. 8: Hotărârea se comunică părților în termen de 15 zile de la adoptare și produce efecte de la data comunicării.**)

În acest sens amintim Sentința Civilă nr. 292/19.10.2007 în care Curtea de Apel Craiova a reținut că termenul de 90 de zile este unul de recomandare și nu unul imperativ (în continuare un paragraf din Sentința Civilă nr. 292/19.10.2007: „În exercitarea prerogativelor legale, așa cum rezultă din art. 20 alin. 7 din O.G. nr. 137/2000 Colegiul Director adoptă o hotărâre în termen de 90 de zile de la data sesizării. Examinând natura termenului de 90 de zile cuprins în norma legală enunțată se constată că acesta este un termen de recomandare și nu unul imperativ. Caracterul normei rezultă din sintagma „se adoptă în termen de 90 de zile”, fără ca textul să aibă caracter imperativ.

2.

situație în care legiuitorul ar fi folosit enunțul „se va adopta...”.”